

3. Енциклопедія персоналій кафедри геофізики

Балабушевич Іларіон Аркадійович

Народився 25 грудня 1913 року в м. Києві.

Доктор геолого-мінералогічних наук, доцент.

В 1935 р. закінчив Київський гірничо-геологічний інститут, геологічний факультет, кафедру геофізичних методів розвідки.

З 1935-1941 рр. працює в сейсмічній партії Укргеолтресту Народного комісаріату важкої промисловості (м. Київ) – помічником начальника, начальником сейсмічної партії, старшим інженером.

З 1941-1943 рр. – головний інженер Середнє-Волжського відділення Державного Союзного Геофізичного тресту Наркомнафти (м. Бугуруслан, Чкаловської обл., Росія).

З 1943-1947 рр. – працює головним інженером Українського відділення Державного Союзного геофізичного тресту (УВДСГТ), м. Київ.

З 1946-1948 рр. – працює в Київському державному університеті ім. Т.Г. Шевченка на посаді завідувача кафедрою геофізичних методів пошуків та розвідки корисних копалин (кафедра геофізики).

В 50-ті роки перейшов працювати до Інституту геологічних наук Академії наук України.

Основний напрямок наукової діяльності: геологічна інтерпретація геофізичних даних основних регіонів УРСР – Дніпровсько-Донецька западина, північний край Донбасу – для виявлення перспективності на нафтоносність цих районів.

Автор близько 50 наукових праць

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – К.: Рада, 1999.

Безродна Ірина Миколаївна

Народилася 15 липня 1964 р. в м. Умані Черкаської області.

Інженер-геофізик.

В 1986 р. закінчила Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка .

З 1986 р. – інженер, з 1991 р. – інженер 2 кат., з 1993 р. – інженер 1 кат., з 2002 р. – провідний інженер.

Основний напрямок наукової діяльності – дослідження структури пустотного простору методами ГДС та петрофізики.

З 1997 р. на громадських засадах читає лекції та проводить лабораторні роботи із спец.курсу “Промислова геофізика та обробка даних на ЕОМ”. Розробила методичні вказівки до лабораторних робіт з цього курсу.

Безродний Дмитро Анатолійович

Народився 10.04.1961 р. в м. Хабаровськ, Росія.

Асистент.

Закінчив Київський державний університет імені Тараса Шевченка (1986 р.).

З 1997 р. – інженер 1 категорії навчальної лабораторії кафедри геофізики геологічного факультету.

З кінця 1997 р. – завідувач навчальної лабораторії кафедри геофізики.

З 2002 р. – асистент кафедри геофізики.

Основний напрямок наукової діяльності – анізотропія акустичних властивостей порід, екогеофізичні дослідження.

Проводить лабораторні і практичні заняття з курсів “Основи геофізики”, “Магнітометрія”, “Електротометрія”, “Ядерна геофізика”.

Розробив:

- новий науково–дослідний практикум для магістрів та спец. практикум для спеціалістів “Сучасні методи комп’ютерної обробки гравімагнітних аномалій та їх комплексне тлумачення”;
- “Методичні вказівки з переддипломної практики спеціаліста студентів-геофізиків геологічного факультету” у співавторстві з доц. Гузієм М.І.;
- “Методичні вказівки з виробничої бакалаврської практики студентів-геофізиків геологічного факультету” у співавторстві з доц. Гузієм М.І.;
- “Методичні вказівки з виконання лабораторних робіт з курсу Магніторозвідка” у співавторстві з доц. Сухорадою А.В. та доц. Гузієм М.І.

Співавтор заявки на патент “Акустичний спосіб структурного аналізу мінералів” (у співавторстві з Продайворою Г.Т. та Продайворою Т.Г.).

Бірдус Сергій Олександрович

Кандидат геолого–мінералогічних наук, доцент.

В 1982 році закінчив Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка за фахом – геофізичні методи пошуків та розвідки родовищ корисних копалин та в 1985 році аспірантуру при цій же кафедрі

З 1986–1994 рр. працював в університеті на посадах: асистента, доцента.

На сьогодні працює в компанії Парадайм-геофізика (Австралія)

Основний напрямок наукової діяльності – математичне моделювання явищ дифракції в сейсмозвідці, займався розробкою методу сейсмічної голографії – пошарового дифракційного перетворення.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Булах Євген Георгійович

Народився 16 вересня 1924 р. в м. Дніпропетровську.

Доктор фізико–математичних наук, професор.

В 1950 р. закінчив Дніпропетровський гірничий інститут імені Артема.

З 1965-1992 рр. викладає курси “Теорія поля” та “Інтерпретація гравімагнітних даних на ЕОМ” в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка на умовах сумісництва.

Працював в Інституті геофізики ім. С.І.Субботіна Національної Академії наук України завідувачим відділом математичної геофізики. Нині працює в цьому ж інституті головним науковим співробітником.

Основний напрямок наукової діяльності – інтерпретаційні та зворотні задачі геофізики в геофізичних методах, що використовують потенціальні поля.

Автор понад 250 наукових видань, серед них 8 підручників.

Найбільш відомі підручники: “Основы векторного анализа и теория поля”; “Высшая математика для начинающих”. За підручник «Основы векторного анализа и теория поля» удостоєний академічної премії ім. С.І.Субботіна.

Бурксер Євген Самійлович (1887 – 1965)

Український геохімік, професор, член–кореспондент АН УРСР, радіолог
Народився 4 серпня (23 липня за старим стилем) 1887 р. в м. Одесі.
Помер 25 червня 1965 р. в м. Києві.

В 1909 р. – закінчив Новоросійський університет в м. Одесі.

З 1910 р. – завідувач та організатор радіологічної лабораторії.

У 1926 р. – організував і став директором хіміко–радіологічного інституту в м. Одесі.

З 1938 р. – завідувач відділу Інституту геологічних наук АН УРСР.

З 1944 року працював в Київському державному університеті ім. Т.Г. Шевченка (Київський національний університет імені Тараса Шевченка), де викладав спецкурс “Радіометрія” та керував аспірантами.

Основне місце роботи – Геологічний інститут АН УРСР (Інститут геофізики ім. С.І. Суботіна НАН України).

Основний напрямок наукової діяльності – вивчення радіоактивності природних об’єктів, методи визначення абсолютного віку гірських порід, гідрохімії та геохімії мінеральних вод, соляних водоймищ і лікувальних грязей, фундатор нового напрямку геохімії – аерохімії, один із фундаторів науки ХХ ст. – радіології.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Вижва Сергій Андрійович

Народився 2.04.1960 р. в с. Заріччя Володимир-Волинського району Волинської області.

Кандидат геол.-мінералог. наук (1996), доцент (1998).

У 1982 році закінчив геологічний факультет Київського університету імені Т.Г.Шевченка, за спеціальністю геофізичні методи пошуків та розвідки родовищ корисних копалин. В 1982-1985 роках навчався в аспірантурі при кафедрі геофізичних методів пошуків та розвідки родовищ корисних копалин Київського університету імені Т.Г.Шевченка.

З 1985 по 1989 роки працював в Комплексній геофізичній партії Дніпровської геолого-геофізичної експедиції ДГП “Північургеологія” на посадах геофізика, нач. загону, гол. інженера партії.

З 1989 року перейшов на роботу в Базову петрофізичну лабораторію НДЧ геологічного факультету Київського університету ім. Т.Г. Шевченка, де працював на посаді провідного інженера до 1992 р.

З 1992 року на викладацькій роботі на кафедрі геофізики геологічного факультету університету: 1992-1997 – асистент, 1997-2002 – доцент, з 2002 р. – зав. кафедрою.

Вижва С.А. розробив і читає курси “Вступ у геофізику”, “Ядерна геофізика”, “Економіка, організація та планування геофізичних робіт”, “Математичне моделювання геофізичних параметрів на ЕОМ”. Брав участь у розробці галузевих стандартів освіти. Автор 88 наукових та 11 навчально–методичних робіт, серед яких підручник “Ядерна геофізика” (2004), навчальний посібник “Математичне моделювання геофізичних параметрів на ЕОМ” (1999) (у співавторстві з Продайворою Г.Т.), 2 навчальні посібники в допомогу розвитку англійської мови професійного спрямування (2003) (у співавторстві з І.М.Байсарович, А.П.Гожиком та ін.), методичні вказівки по

підготовці кваліфікаційних робіт бакалавра, спеціаліста, магістра (1998, 2001) (у співавторстві з В.М.Курганським). Розвиває в університеті науковий напрямок, пов'язаний з геофізичними дослідженням та прогнозуванням природних і техногенно-природних катастроф. З 2000 року - координатор щорічної Міжнародної наукової конференції “Моніторинг небезпечних геологічних процесів та екологічного стану середовища”, за результатами яких протягом 2000–2003 років видано 7 спеціальних випусків Вісника Київського університету, серія Геологія, більш як 1500 сторінок матеріалів конференцій. Вижива С.А. є організатором і науковим керівником Центру геофізичного моніторингу небезпечних геологічних процесів та екологічного стану середовища, який з 2003 р. функціонує на базі спостережної станції Астрономічної обсерваторії університету в с. Пилиповичі Бородянського району Київської області.

В 2004 р. підготував і надав до захисту докторську дисертацію на тему “Теорія і методологія комплексної геодинамічної інтерпретації даних геофізичного моніторингу небезпечних геологічних процесів”.

Громадська робота: член редколегії Вісника Київського університету, серія Геологія

Стипендіат Кабінету Міністрів України (1994 р.), відзнака Мера м.Києва за досягнення в науці та освіті (2002 р.)

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Віршило Іван Вікторович

Народився 5 липня 1977 року у м. Сімферополі Кримської обл., тепер АР Крим.

Асистент кафедри геофізики.

В 1999 році закінчив магістратуру геологічного факультету Київського Національного університету імені Тараса Шевченка за спеціальністю "Геофізика"

В Університеті працює з 1999 року на посаді асистента.

Основні напрями наукової діяльності: сейсмоакустика, математичне моделювання ефективних геофізичних параметрів, розробка алгоритмів і програм і баз даних для обробки геофізичної інформації.

Читає спецкурси: “Системне програмування та комп’ютерні мережі” та веде нормативний курс “Математичне моделювання геофізичних параметрів”.

Головцин Василь Миколайович (1905 - 1968)

Народився в с. Острецово Полкінського р-ну Костромської обл. (за старим стилем с. Острецово Сретенської волості Галицького уїзду Костромської губернії) 20.06.1905 р.

Доктор геолого-мінералогічних наук, професор.

З 1914-1925 рр. – пастух, плотник.

З 1925-1928 рр. – студент робфаку в м. Кострома.

З 1928-1932 рр. – студент Свердловського гірничого інституту (м. Свердловськ, Росія).

З 1932-1934 рр. – науковий співробітник Уральського філіалу АН СРСР (м. Свердловськ, Росія).

З 1934 р. по 1948 р. – завідувач кафедри геофізичних методів і розвідки в Свердловському гірничому інституті ім. В.В. Вахрушева.

З 1948-1962 рр. – завідувач кафедру геофізичних методів пошуків та розвідки корисних копалин (кафедрою геофізики) геологічного факультету в Київському державному університеті ім. Т.Г. Шевченка. Крім цього з січня 1952 р. по квітень 1953 р. керував астрономічною обсерваторією університету.

Основний напрямок наукової діяльності – вперше провів дослідження в галузі електророзвідки, де, в основному займався питаннями електророзвідки постійним струмом. Значну роль відіграли його науково-методичні розробки з питання вивчення карсту методами електророзвідки, а також методики інтерпретації електричних зондувань. Під його керівництвом здійснюється дослідження методами електророзвідки геологічної будови окремих ділянок Українського щита, Криму, Причорноморської западини.

Він був автором більше як 71 наукових та науково-методичних робіт.

Написав підручник разом з М.Ф. Скопиченко “Електрична розвідка корисних копалин”, Вид. Київ. ун-ту, 1961.

Був нагороджений медаллю “За доблестный труд в ВОВ” (1945), “За трудовую доблесть” (1948), орденом “Трудового красного знамени” (1953).

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Гришук Павло Іванович

Народився 19 квітня 1968 в м. Києві.

Кандидат геологічних наук, доцент (1999 р.).

Закінчив з відзнакою Київський університет імені Тараса Шевченка у 1993 році, вступив до аспірантури.

З 1993 р. інженера I категорії кафедри геофізики геологічного факультету, а з 1994 р. завідувач лабораторії.

З 1996 р. асистент, а з 2000 р. доцент кафедри геофізики.

Викладає курси: “Основи геофізики”, “Інформаційні технології в геофізиці”, “Інформатика”.

Основні напрямки наукової діяльності: Розробка алгоритмів програм обробки даних магнітометричних спостережень; виділення слабоінтенсивних магнітних аномалій; розробка методики інтерпретації магнітних аномалій складчатих структур; розробка методів математичного моделювання ефективних магнітних параметрів багатокomпонентного геологічного середовища.

Автор 20 публікацій у наукових виданнях, в тому числі навчального посібника: Гура К.О., Гришук П.І. Інтерпретація магнітних аномалій в автоматизованому режимі. Видавничо-поліграфічний центр „Київський університет”. - 2000. -155 с.

З 1996 року - секретар асоційованого товариства (Європейська асоціація геонауковців та інженерів) при геологічному факультеті Київського університету.

У 2002 р. вперше на Україні створив і очолив у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка студентську секцію (Товариства розвідувальної геофізики).

Лауреат премії Національної академії наук України для молодих учених (2000 р.).

Стипендіат Кабінету Міністрів України (2002 р.).

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Гроза Анатолій Аркадійович (1930 – 1993)

Народився 11.09.30 р. в с. Жидовці, тепер с. Жовтневе, Житомирської області.

Помер 12.10.93 р. в м. Києві. Похований на Лісовому кладовищі м. Києва.

Доктор фізико-математичних наук, професор кафедри геофізики.

Закінчив Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка (Київський національний університет імені Тараса Шевченка) в 1954 р. та аспірантуру при кафедрі геофізичних методів пошуків та розвідки корисних копалин (кафедра геофізики) вищезгаданого університету. Працював в університеті з 1962 року – асистентом; старшим викладачем; доцентом; професором кафедри геофізичних методів пошуків та розвідки корисних копалин.

Основний напрямок наукової діяльності: дослідження карстових та зсувних процесів в Криму геоелектричними методами; розробка і розвиток теорії нестационарних електромагнітних полів в провідних середовищах та створення нових методів геоелектричних досліджень земних надр. Ним запропоновані та теоретично обгрунтовані принципово нові методи геоелектричних досліджень надр, засновані на вимірах інтегральних характеристик джерел живлення та вивченні кінематичних особливостей розповсюдження квазістационарних електромагнітних збурень в провідних середовищах.

Отримав 2 авторських свідоцтва.

Література про персоналію: Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.
Газета “Київський університет”, №39,1988.

Гузій Микола Іванович

Народився 27 жовтня 1958 р. в м.Києві.

Кандидат геолого-мінералогічних наук, доцент.

У 1981 р. закінчив Київський державний університет ім.Т.Г. Шевченка за спеціальністю інженер-геофізик.

З 1981 р. працює в університеті на посадах: інженер, старший інженер науково-дослідної частини, завідувач учбової лабораторії, асистент, доцент кафедри геофізики.

Основні напрямки наукової роботи: магнітологія, магнітні властивості гірських порід, агрогеофізика.

Автор понад 31 наукових праць.

Вчений секретар Відділення наук про Землю Академії наук Вищої школи.

Література про персоналію: Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Гура Костянтин Олексійович

Народився 25 травня 1925 року в м. Київ.

Доктор геолого-мінералогічних наук, професор.

В 1950 р. закінчив Київський державний університет імені Т.Шевченка та аспірантуру при кафедрі геофізичних методів пошуків та розвідки корисних копалин (кафедра геофізики) цього університету.

З 1951 р. – асистент кафедри геофізичних методів пошуків та розвідки родовищ корисних копалин геологічного факультету.

З 1954 р. – старший викладач тієї ж кафедри.

З 1956 р. – доцент кафедри.

З 1972-1974 рр. – виконуючий обов’язки завідувача кафедри.

З 1988-1998 рр. – професор кафедри геофізики.

З 1998-2001 рр. головний та провідний науковий співробітник НДЧ.

Викладав курси “Теорія поля”, “Магніторозвідка” та “Інтерпретація магнітних аномалій”.

Основний напрямок наукової діяльності: проблеми інтерпретації даних магнітометрії.

Автор понад 70 наукових видань, з яких 2 навчальних посібники і 4 монографії:

1. Гура К.А. Таблично-аналітична інтерпретація магнітних аномалій/ Навчальний посібник. – Київ, УМА.: 1990.- 147 с.
2. Гура К.О., Грищук П.І. Інтерпретація магнітних аномалій в автоматизованому режимі/Навч. посібник. - Київ, ВПЦ Київський університет: - 155 с.
3. Гура К.А. Інтерпретація магнітних аномалій над сферичними об'єктами, штоками, пластоподібними тілами та контактами // Вид. об'єднання „Вища школа” - 1975. 319 с.

Нагороджений грамотою Міністерства геології УРСР (1972), грамотою міністра Вищої та середньої спеціальної освіти (1975), знаком Мінвузу СРСР (1984), медалями: Ветеран труда (1986), 1500 річчя Києва (1988).

Учасник Великої Вітчизняної війни, нагороджений Орденом “Вітчизняної війни”; медалями: “За мужність”, “Захисника Вітчизни”, “За победу над Германией в Великой Отечественной войне” та 15 ювілейними медалями.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Жуков Микола Никанорович

Народився 3 жовтня 1942 р. в селі Стара Бісівка Новомолоклинського району Ульяновської області, Росія

Доктор геологічних наук, професор.

Закінчив механіко–математичний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка в 1965 р.

Працює в університеті з 1964 р. на посадах старший інженер, старший науковий співробітник, старший викладач, доцент, професор.

Один з засновників наукового напрямку геоінформатика та математична геологія в Україні, автор першого в Україні навчального посібника з імовірнісно–статистичних методів аналізу геолого–геофізичної інформації; засновник комп'ютерної освіти на геологічному факультеті та інформаційно-обчислювального сектору геологічного факультету.

Читає курс лекцій з “Інформатики” та “Матстатистики”.

Основний напрямок наукової діяльності: імовірнісно–статистичні методи аналізу геологічних даних; інформаційні технології обробки геологічних даних. Розробив і впровадив в практику пошуку рудних корисних копалин та вуглеводневої сировини першу в країні інформаційну систему аналізу різновидової геологічної інформації “Фільтр” (1986 р., перероблена та розширена версія – 1995 р.), автор методу статистичної фільтрації різновидової геологічної інформації для пошуку корисних копалин.

Автор більше 100 наукових статей, 2-х навчальних посібників, багатьох методичних рекомендацій, співавтор монографій.

Навчальні посібники:

1. “Вероятностно–статистические методы анализа геолого–геофизической информации”, Київ, Вища школа, 1975, 302 с.;
2. “Статистичний аналіз геологічних даних”, Київ, 1995, 552 с.

Література про персоналію – у науково-історичному нарисі “Проблеми геоінформатики” (м.Київ, 2002 р.) засновника української геоінформатики члена-кореспондента НАН України А.С.Кулінковича та члена-кореспондента НАН України М.А.Якимчука, де написано: “Н.Н.Жуков стал основателем украинской школы вероятностно-статистических методов анализа геолого-геофизических данных. Его учебник стал настольной книгой украинских геологов и геофизиков по этой проблематике”.

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Кендзера Олександр Володимирович

Народився 22 травня 1948 р. в м. Сокалі Львівської області УРСР.

Кандидат фізико-математичних наук, доцент, заступник директора Інституту геофізики ім. С.І. Суботіна НАН України.

В 1970 р. закінчив Дрогобицький державний педагогічний інститут, фізико-математичний факультет.

З 1973 р. інженер відділу сейсмології Львівського філіалу математичної фізики Інституту математики АН УРСР.

З 1976 р. інженер-математик Обчислювального центру Львівського Філіалу.

В 1979 р. закінчив очну аспірантуру при Інституті фізики Землі АН СРСР (м. Москва), і працює на посаді молодшого наукового співробітника у відділі сейсмології Інституту геофізики АН УРСР.

З 1985 р. старший науковий співробітник, а в 1992 році одержав наукове звання старшого наукового співробітника за спеціальністю "Геофізика".

З 1992 р. завідувач лабораторії сейсмічності та сейсмічної небезпеки Карпатського регіону.

З 1995 р. керівник Відділу сейсмічності Карпатського регіону, який було створено на базі лабораторії.

З 1998 р. і по нині працює заступником директора Інституту геофізики НАН України з наукових питань.

З 1998 р. працює в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка на геологічному факультеті за сумісництвом, очолює філіал кафедри геофізики при Інституті геофізики. Читає спецкурс "Теорія сейсмічних хвильових полів".

Основний напрямок наукової діяльності – сейсмологія, сейсмічний моніторинг в районах розташування потенційно небезпечних екологічних об'єктів, сейсмічне районування території України, моніторинг місцевих та регіональних землетрусів.

Автор понад 135 наукових публікацій, серед них 2 монографії, 34 – рукописних звітів з НДР.

Коровніченко Євген Герасимович

Народився 13 березня 1926 р. в м. Києві.

Кандидат геолого-мінералогічних наук, доцент (1964 р.).

В 1949 р. закінчив Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка (Київський національний університет імені Тараса Шевченка) за спеціальністю геофізичні методи пошуків та розвідки родовищ корисних копалин.

Працював в університеті (1949 р.) до виходу на пенсію в 2000 році (асистент, старший викладач, доцент). Читав нормативний курс "Сейсморозвідка".

Основний напрямок наукової діяльності – сейсморозвідка, зокрема впровадження кореляційного методу заломлених хвиль з метою вивчення характеру занурення докембрійського фундаменту в межах південно-західного крила Дніпровсько-Донецької западини. Вивчення можливостей сейсморозвідки при дослідженнях кристалічного фундаменту, що залягає на невеликих глибинах, за допомогою різних типів обмінних та монотипних хвиль.

Автор більш як 25 наукових видань.

Співавтор підручника: Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. К.: Рада, 1999.

Має медаль Ветерана Великої Вітчизняної Війни, та медаль до 1500-річчя Києва.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Красовський Сергій Сергійович
(3.06.1933 – 12.12.2002)

Доктор геолого-мінералогічних наук, професор, завідувачий відділом комплексної інтерпретації потенціальних полів Інституту геофізики імені С. І. Суботіна Національної академії наук України.

В 1956 р. закінчив Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка.

Після закінчення університету працював в геофізичних партіях тресту "Укргеофізрозвідка" інженером, начальником загону, технічним керівником партії.

В 1960 р. поступив до аспірантури Інституту геологічних наук АН УРСР і в 1961р. був переведений в аспірантуру заснованого Інституту геофізики АН УРСР, де він працював до кінця життя.

У 1968-1982 р. - старший науковий співробітник. У цей же період (1970-1973) він був заступником директора Інституту геофізики АН України. В 1973- 1974 рр. брав участь в експедиції НДС «Академік Вернадський» в Атлантичному океані.

З 1982 р. С.С.Красовський керував лабораторією гравітаційного моделювання, а з 1987 р. - відділом комплексної інтерпретації потенціальних полів.

З 1985 р. викладав у Київському державному університеті ім. Т.Г.Шевченка курс "Методологія наукових досліджень".

У 1986 і 1989 р. керував роботою I і II шкіл молодих геофізиків України. Працював у міжнародних проектах, будучи керівником і координатором ряду тем і розділів з вивчення літосфери Центральної і Східної Європи.

Основний напрямок наукової діяльності: значну увагу приділяв проблемам геологічної інтерпретації матеріалів на Українському щиті: пояснення характеристики речовинного складу гірських порід блоків фундаменту, виявленню розривних порушень, картуванню складчастої тектоніки, знаходженню геолого-геофізичних критеріїв виділення формацій в докембрійських утвореннях. Багато із його розробок були реалізовані при пошуках за допомогою геофізичних методів структур, перспективних на алмази.

Автор 5 і співавтор 15 колективних монографій, понад 190 наукових публікацій. Член наукових рад АН СРСР по комплексних дослідженнях земної кори і верхньої мантиї, а також розвідницькій геофізиці.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Курганський Валерій Микитович

Народився 2 травня 1940 р. в м. Курськ, Росія.

Доктор геолого-мінералогічних наук (1996 р.), професор (1999 р.), гірничий інженер-геофізик.

В 1962 р. закінчив Грозненський нафтовий інститут.

До 1965 року працював у Грозненському нафтовому науково-дослідному інституті на посаді молодшого наукового співробітника. Після навчання в аспірантурі (Московський інститут нафтохімічної та газової промисловості ім. І. Губкіна) і захисту кандидатської дисертації (1968 р.) до 1970 року працював в Українському науково-дослідному інституті нафтовидобувної промисловості старшим науковим співробітником.

З 1969 р. працював за сумісництвом, а з 1970 р. обраний за конкурсом на посаду доцента кафедри петрографії (кафедра геохімії та мінералогії) геологічного факультету Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка (Київський національний університет імені Тараса Шевченка).

В 1982 р. переведений на кафедру геофізичних методів пошуків та розвідки корисних копалин (кафедра геофізики) на посаду доцента.

З 1997 р. – професор кафедри геофізики геологічного факультету.

Започаткував в університеті науковий напрямок в галузі геофізичних методів дослідження свердловин. Своєю працею на кафедрі геофізики забезпечив для студентів-геофізиків викладання нормативного курсу “Геофізичні дослідження свердловин”, а також спецкурсів: “Промислова геофізика”, “Петрофізика і геофізика колекторів нафти та газу”, “Каротаж рудних свердловин”.

Розроблені В.М. Курганським принципи побудови і аналізу петрофізичних, у т.ч. багатомірних моделей, знайшли практичне застосування на всіх етапах обробки та інтерпретації промислово-геофізичних матеріалів при виділенні і вивченні колекторів різних нафто–газових регіонів СНД: Східного Передкавказзя, Прип’ятського прогину, Дніпровсько–Донецької западини, Криму, Тімано–Печорської провінції, Афгано–Таджицької западини.

В 1975–1978 рр. працював викладачем в Алжирі.

Автор понад 85 наукових праць в області петрофізики і геофізики колекторів нафти та газу, у т.ч. монографії “Петрофизические и геофизические методы изучения сложнопостроенных карбонатных коллекторов нефти и газа” – К.: “Карбон-ЛТД” – 1999; навчального посібника “Methodes des Diagraphies” – INH – Bumerdes, Alger. – 1979 (разом з Ансімовим Л.Ю. та ін.).

В останній час професійні інтереси В.М. Курганського пов’язані з впровадженням нових комп’ютерних технологій проводки нафтогазових свердловин та обробки інтерпретації геолого-геофізичних даних, отриманих в процесі буріння, які він розробляє разом з працівниками механіко-математичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Автор збірника поезій “Любить не грех — грех не любит” – К.; “Карбон ЛТД” –1998, 2002.

В.М. Курганський є експертом ВАК України та Державного центру науково-технічної експертизи. Являється членом редколегії Вісника Київського університету серії Геологія та журналу «Геоінформатика». Він - академік і лауреат премії Української нафтогазової академії (2001 р.), нагороджений медаллю “В пам’ять 1500–летия Киева”.

Література про персоналію

Б.Л. Александров. Изучение карбонатных коллекторов геофизическими методами. – М.: Недра, 1979.

С.С. Итенберг. 60 лет в геофизике. – Тверь: НПП “Герс”, 1994.

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – К.: Рада, 1999.

М.Д. Красножон. Історія розвитку та сучасний стан інтерпретаційних технологій ГДС. – К.: – Вид. центр. УкрДГРІ, 2001.

Лісний Георгій Дмитрович

Народився 3 січня 1961 року у м. Києві.

Кандидат фіз.-мат наук, доцент.

В 1983 р. закінчив Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка за фахом - геофізичні методи пошуків та розвідки родовищ корисних копалин. Після закінчення аспірантури при кафедрі геофізики університету працював на кафедрі на посадах асистента, доцента.

До 1994 р. викладав курси “Сейсморозвідка”, “Теорія обробки геофізичної інформації” та інші дисципліни.

З 1994 р. перейшов на роботу до акціонерної компанії "Концерн Надра".

Запропонував модель анізотропного середовища для аналізу сейсмічних зображень, побудованих з використанням сейсмічної міграції перед підсумовуванням. В акціонерній компанії "Концерн Надра" впроваджував телеметричне реєструюче обладнання і нові комп'ютерні технології обробки та інтерпретації даних в практику сейсморозвідувальних робіт в Україні. Був ініціатором створення найбільш сучасного в Україні геофізичного обчислювального центру, в якому вперше в Україні побудовані об'ємні моделі родовищ вуглеводнів з використанням процедури сейсмічної міграції перед підсумовуванням.

Автор більше ніж 50 наукових праць, включаючи монографію „Використання моделі анізотропного середовища для аналізу сейсмічних зображень геологічних об'єктів”, що видана у 2002 р. Є автором (разом з Ю.В.Тимошиним) першого підручника з теорії обробки геофізичної інформації, що виданий українською мовою у 1994 р.

З 1996 р. - член-кореспондент Української нафтогазової академії.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Маслов Борис Петрович

Народився 1 січня 1947 року в м. Глухів Сумської обл.

Доктор фізико–математичних наук, професор, лауреат Державної Премії України.

В 1969 р. закінчив механіко–математичний факультет Київського державного університету ім. Т.Г.Шевченка. В 1972 р. закінчив аспірантуру Інституту механіки (м.Київ).

З 1995 р. працює в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка на геологічному факультеті за сумісництвом. Читає курс “Геофізичний моніторинг екологічно небезпечних об'єктів”.

Основне місце роботи – Інститут механіки, в якому працює з 1972 р.: науковим співробітником, старшим науковим співробітником, заступником директора СДКБ Інституту механіки, головним науковим співробітником.

Основний напрямок наукової діяльності: проблеми механіки неоднорідних геологічних середовищ, моніторинг нафтоносних та газовмісних регіонів.

Автор понад 120 наукових видань. Із них 6 монографій:

1. Механика композитных материалов (1983).
2. Методы расчетов физико-механических постоянных композитных материалов (1979).
3. Механико–материалы конструкции (1980).
4. Прогнозирование пьезоэлектрических постоянных композитных материалов (1993).
5. Нелинейные свойства композитных материалов (1993).
6. Механика материалов, экспериментальные исследования (2003).

Продайвода Георгій Трохимович

Народився 27.07.1937 р. в с. Митрофанівка, Кіровоградської області.

Доктор фізико–математичних наук (1991), професор (1993), академік АН ВШ України.

Фундатор наукової школи сейсмоакустики в Київському університеті. Науковий керівник науково-дослідної лабораторії “Теоретичної і прикладної геофізики”

В 1966 р. закінчив Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка - геологічний факультет, кафедру геофізичних методів пошуків та розвідки родовищ корисних копалин. З 1966 р. працює в університеті на посадах: інженер, ст.науковий співробітник, асистент, доцент, завідувач кафедри геофізики (1992-2002 рр.), професор кафедри геофізики.

Напрямки наукової діяльності: тензорна петрофізика, математичне моделювання геофізичних параметрів, сейсмоакустика, нелінійна геофізика, фізика Землі, геофізика природних і техногенних катастроф. Запропонував нову наукову парадигму геофізики. Відкрив явища інваріантності та розщеплення фазових швидкостей пружних хвиль в гірських породах. Розробив кристалохімічний метод визначення пружних постійних мінералів і інваріантно-поляризаційний метод визначення пружних постійних гірських порід, сейсмомінералогічний метод глибинного картування і моніторингу природних і техногенних процесів. Науковий керівник науково-технічної програми “Надра”. Заступник голови Спецради по захисту докторських дисертацій. Розробив концепцію геофізичної освіти в Україні та нові навчальні курси: “Механіка суцільного середовища”, “Фізика Землі”, “Математичне моделювання геофізичних параметрів”, “Сейсмоакустика”.

Автор 24 патентів і більше ніж 270 наукових праць.

Підручники: “Теорія і задачі механіки суцільного середовища”, (1998); “Математичне моделювання геофізичних параметрів”, (1999); “Основи сейсмоакустики”, (2001); “Акустика текстур гірських порід”. Разом з О.А.Трипільським підготував перший національний підручник підручник “Сейсморозвідка”, (2004).

Монографії: “Состав, физические свойства и вопросы петрогенеза новейших вулканических образований Армении”, (1980), у співавторстві; “Геохимия, петрофизика и вопросы генезиса новейших вулканических Карпат”, (1976), у співавторстві; “Анизотропия упругих свойств минералов и горных пород”, (2002).

Академік АН Вищої школи України, академік-секретар Відділення наук про Землю цієї академії, дійсний член Нью-Йоркської АН США, голова Відділення EAGE при КНУТШ, член правління Асоціації геофізичних методів досліджень в свердловинах. Експерт Державного центру науково-технічної експертизи.

Нагороджений Почесною Грамотою Кабінету Міністрів. Лауреат премії імені Тараса Шевченка КНУ, академічної нагороди ім.Ярослава Мудрого і медалі ім. В.І. Лучицького.

Література по персоналію:

Академіки АН Вищої Школи України. Довідник (Київ 1997, 1999, 2001).

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред.

Молявка В.Г.,

Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Геологічний журнал. – 2002, №3.

Геофізичний журнал. – 2003, №1.

Газета “Київський університет”. – 2002, №91.

Рева Микола Васильович

Народився 20.07.1947 р. в с. Каврай 1 Полтавської області (нині Черкаська обл.).

Кандидат фізико-математичних наук, доцент кафедри геофізики.

Закінчив у 1971 році геологічний факультет Київського державного університету ім. Т.Г.Шевченка за спеціальністю геофізичні методи пошуків та розвідки корисних копалин.

Працює в університеті з 1971 року на посадах: інженер, старший інженер, асистент, молодший науковий співробітник, науковий співробітник, доцент. Читає лекції та проводить лабораторні заняття з курсів “Електрометрія”, “Теорія поля”, “Рудна електророзвідка”.

Основний напрямок наукової діяльності – теоретичні і прикладні проблеми електромагнітних досліджень земних надр. М.В.Рева є автором і співавтором принципів розробок з нових напрямків електромагнітних досліджень - екстремальної та інтегральної кінематики електромагнітних збурень, інтегральних індукційних електромагнітних зондувань, нового способу аналізу нестационарних електромагнітних полів, що ґрунтується на використанні їх інтегральних часових характеристик.

Автор і співавтор 70 наукових і науково-методичних праць.

Вчений секретар кафедри. Він є одним із головних розробників навчальних планів підготовки бакалаврів, спеціалістів, магістрів геофізичної спеціальності та відповідних стандартів освіти щодо цих освітньо – кваліфікаційних рівнів.

У 2002 році нагороджений значком «Відмінник освіти України».

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

**Сельський Володимир Олександрович
(1883 – 1951)**

Народився 13 жовтня 1883 р. в с. Вихілівка Подільської губернії.

Помер 18.02.1951 р., похований у м. Львові.

Доктор фіз.–мат. наук, професор, академік.

В 1909 р. закінчив фізико–математичний (механіко–математичний) факультет Київського державного університету ім. Т.Г.Шевченка.

З 1909 р. залишився в ун-ті для підготовки до наукової та педагогічної діяльності (аспірантура)

З 1912 по 1944 рр. працює за межами України.

В 1939 р. В.О. Сельський обирається дійсним членом Академії Наук УРСР і створює науковий колектив геофізиків.

В 1944 р. була створена кафедра геофізичних методів пошуків та розвідки родовищ корисних копалин (кафедра геофізики), яку очолив Сельський В.О.

В 1945 р. їде до Львова де організовує кафедру геофізики у Львівському університеті, а потім і спеціальність геофізичні методи розвідки у Львівському політехнічному інституті, якою керував до кінця свого життя

Основний напрямок наукової діяльності.

З Сельським В.О. пов'язана ціла епоха розвитку прикладної геофізики і суміжних областей – геотектоніки, прогнозу і глибинного геокартування землетрусів. Володимир Олександрович – один із перших вчених, який побачив зміст розвитку геофізики в конкретному застосуванні її результатів при вирішенні прикладних задач пошуків і розвідки корисних копалин. Довів необхідність комплексних геофізичних досліджень при вирішенні геологічних задач і пошуках нафти і фактично являється основоположником геологічної інтерпретації комплексних геофізичних досліджень. На основі геофізичних даних були сформовані перші моделі глибинної геологічної будови Європейської частини СРСР, західного схилу Уралу і інших регіонів. Вперше було обгрунтовано необхідність застосування геофізичних досліджень для з'ясування джерел сучасних тектонічних явищ, для яких характерні аномалії сили тяжіння, магнітного поля і наявність глибокофокусних землетрусів. Внаслідок геологічної інтерпретації даних гравіметричних досліджень і інших геофізичних методів була суттєво вивчена глибинна будова нафтоносних районів Азербайджану, Туркменії, Донбасу, Емби і інших областей. За узагальненими даними були визначені аномальні зони, які пов'язані з можливими родовищами різних корисних копалин. Більш детальне вивчення цих зон геофізичними і геологічними методами визначило напрямок розвідувальних робіт на нафту, вугілля, залізо в наступні роки.

Список наукових праць налічує більше 160 найменувань. Серед них особливо слід відзначити ряд робіт, які мали величезний вплив на розвиток геофізики в ХХ сторіччі:

Краткий курс прикладной геофизики. М.-Л.: ОНТИ НКПТ, 1938, 202 с.

Основные рисунки тектоники Днепровско-Донецкой впадины в свете результатов геофизических работ. Киев: Изд. АН УССР, 1940, 21 с.

Изучение строения земной коры на основании данных геофизики. 4.1. Систематизация мирового опыта по изучению результатов работ прикладной геофизики. М.-Л.: Госгеолиздат, 1940, 196 с.

Основные задачи развития прикладной геофизики в СССР. - М.-Л.: Изд-во АН СССР, 1940, 11 с.

Визначальною в розвитку нового наукового напрямку – геологічної інтерпретації геофізичних даних – була фундаментальна монографія В.О.Сельського “Изучение строения земной коры на основании данных геофизики” (М.-Л.: Госгеолиздат, 1940, 196 с.). Протягом 1910-1911 рр. він написав монографію присвячену Гніванському району Українського кристалічного масиву, за яку був удостоєний золотої медалі Міністерства освіти.

Література про персоналію: “Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті”. Київ, 1999, Вид. “Рада”.

Серга Анатолій Юрійович (1937 – 1994)

Народився 27 вересня 1937 р. в с. Рассава Миронівського р-ну Київської обл.

Помер у 1994 році.

Кандидат геолого–мінералогічних наук, доцент.

В 1954 р. закінчив Київський геолого–розвідувальний технікум.

З 1954-1959 рр. працював у Краснохолмській експедиції (м. Ташкент) на посаді техника, старшого техника–геофізика.

З 1959-1961 рр. працював у Монголії.

З 1961-1969 рр. навчається в Київському державному університеті ім. Т.Г. Шевченка (з 1961-1964 рр. служба в армії).

З 1969 р. працює в Науково-дослідній частині університету на посаді: інженера, старшого інженера, старшого наукового співробітника.

З 1988 р. - на посаді доцента кафедри геофизики.

Один із засновників напрямку геоінформатики в Київському університеті

Основний напрямок наукової діяльності – дослідження проблем застосування математичних методів та обчислювальної техніки в геології поряд з питаннями радіометрії та петрофізики. Автор понад 48 наукових видань.

Монографія: “Геохимия, петрофизика и вопросы генезиса новейших вулканитов Советских Карпат”. – К.: Изд. “Вища Школа”, 1976.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В - Київ: Рада, 1999.

Скопиченко Михайло Федорович (1921 - 1995)

Народився 07.11.1921 року в с. Свидовець Бобровицького району Чернігівської області.

Кандидат геолого–мінералогічних наук, доцент.

В 1939 р. студент Київського держуніверситету, але того ж року призивається до лав Червоної Армії. Учасник Фінської та Великої Вітчизняної війни. Демобілізований в 1946 р.

В 1950 р. закінчив Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка (Київський національний університет імені Тараса Шевченка) та аспірантуру при кафедрі геофізичних

методів пошуків та розвідки корисних копалин (кафедра геофізики) вищезгаданого університету.

З 1953 р. почав працювати на кафедрі на посаді асистента, старшого викладача, доцента.

З 1962-1976 рр. – завідувач кафедри геофізичних методів пошуків та розвідки корисних копалин (кафедра геофізики).

З 1968-1976 рр. – декан геологічного факультету Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка (Київський національний університет імені Тараса Шевченка).

Основний напрямок наукової діяльності – проблеми електророзвідки, проблеми глибинної геологічної будови західного схилу Українського щита, розробка гравітаційної моделі земної кори цього регіону. Значну увагу приділяв електророзвідувальним дослідженням глибинної будови і інших регіонів України, вивченню умов залягання різних геологічних об'єктів на основі комплексного узагальнення геофізичних даних.

Автор понад 20 наукових видань:

Підручник: Головцин В.М., Скопиченко М.Ф. Електрична розвідка корисних копалин. – К.: Вид-во Київського ун-ту, 1961.

Монографія: Скопиченко М.Ф. Багатства надр України. К.: Вид-во Наукова Думка, 1969.

Член редколегії “Української радянської енциклопедії” з питань геофізики.

Література про персоналію:

1. Скопиченко М.Ф., Антонюк Є.І. Двадцять років кафедри геофізичних методів розвідки корисних копалин Київського університету. – Вісник Київського ун-ту, серія Геологія №9, 1967, С. 13-15.

2. Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – К.: Рада, 1999.

Сологуб Всеволод Борисович (1912 - 17.11.1988)

Доктор геолого-мінералогічних наук (1963 р.), член-кореспондент АН УРСР.

В 1935 році закінчив Дніпропетровський гірничо-геологічний інститут.

З 1948-1949 рр. – працював на кафедрі геофізичних методів пошуків та розвідки корисних копалин (кафедра геофізики) Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка за сумісництвом. Читав курс лекцій по “Сейсморозвідці”.

Основним місцем роботи був Інститут геофізики ім. С. І. Суботіна НАН України, де він працював до останніх роки свого життя.

Основний науковий напрямок – сейсмологія, глибинна будова Землі.

Автор багатьох монографій і наукових публікацій, відомий спеціаліст в області сейсмології.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Сухорада Анатолій Васильович

Народився 23 листопада 1944 році в с. В.-Павлівка Зіньківського району Полтавської області.

Кандидат геолого-мінералогічних наук, старший науковий співробітник, доцент.

Закінчив Київський державний університет імені Тараса Шевченка в 1966 р. за спеціальністю геолог-геофізик (геологічний факультет), і в 1997 році Київський національний університет імені Тараса Шевченка за спеціальністю геоєкологія (географічний факультет).

З 1967 року - старший науковий співробітник, завідувач відділом петрофізичних досліджень, завідувач проблемної лабораторії фізико-хімічних досліджень гірських порід, доцент кафедри геофізики геологічного факультету. Читає курси “Травіметрія”, “Магнетизм гірських порід”, “Комплексування геофізичних методів”, “Детальна гравімагнітометрія природних систем”.

Основні напрямки наукової діяльності: системне вивчення петрофізичних (перш за все магнітних) особливостей природних об'єктів (головним чином кристалічних порід та родючих ґрунтів). Започаткував низку нових наукових напрямків геофізики (еволюційна, генетична петрофізика, динамічна геофізика, агрогеофізика, геофізика педосфери). Розвинув студентські наукові дослідження, як форму підвищення ефективності навчального процесу. Організував і впродовж більш як двох десятиліть є науковим керівником студентського конструкторсько-дослідницького бюро геологічного факультету.

Вчений секретар: 1. НТС Мінвузу УРСР, секція геології (80-і роки ХХ ст); 2. підсекції петрофізики Петрографічного комітету АН СРСР (80-і роки ХХ ст); 3. Спецради по захисту докторських дисертацій. Засновник національної спілки магнітологів України.

Науковий напрямок “Комплексування геофізичних досліджень”.

Серед прикладних задач, що вирішуються – оптимізація використання геофізичних методів при геологічному картуванні нестратифікованих геологічних об'єктів, створення магнітометричної металогенії, комплексні педофізичні дослідження ґрунтового покриву для його картування, оцінки потенційної родючості та планування меліорації.

А.В.Сухорада є автором багатьох наукових видань.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Тимошин Юрій Васильович (1925–1998)

Народився 26 вересня 1925 р. в м. Жиздра Брянської обл., помер у 1998 р. в м. Києві.

Доктор технічних наук, професор, лауреат Державної Премії України

В 1940 р. поступив в Запорізький авіаційний технікум.

З 1947-1952 рр. навчався у Львівському політехнічному інституті за спеціальністю геофізичні методи пошуків та розвідки корисних копалин та аспірантурі при кафедрі геофізичних методів пошуків та розвідки корисних копалин ЛПІ.

З 1955-1963 рр. працює у Львівському політехнічному інституті: старшим викладачем, доцентом.

З 1963-1969 рр. – зав. сектором сейсмозвідки Українського науково-дослідного геологорозвідувального інституту (м. Київ).

1970-1971 рр. – начальник партії Київської експедиції Укр НДГРІ.

З 1971-1976 рр. – головний інженер Київської експедиції Укр НДГРІ.

З 1977 р. – зав. відділом “Теоретичних проблем сейсмозвідки” Укр НДГРІ.

З 1981-1992 рр. – завідувач кафедри геофізичних методів пошуків та розвідки родовищ корисних копалин Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка.

З 1994-1995 рр. працює головним науковим співробітником науково-дослідної частини Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Основний напрямок наукової діяльності – Розробка імпульсної сейсмічної голографії; розробка теорії розповсюдження хвиль в неоднорідних середовищах з криволінійними границями; основи фізико-геологічних прямих пошуків нафти та газу на базі принципово нової моделі покладів вуглеводнів, що враховує ідею ореолу розсіяння вуглеводнів на фізичні властивості порід у надродовищному просторі. Розробив метод пошарового дифракційного перетворення; метод об'ємної сейсмічної розвідки на основі синтезування приймальних апертур.

Автор понад 434 наукових публікацій, в тому числі 95 авторських свідоцтв та патентів на винаходи, 25 монографій, багато методичних та навчальних посібників.

Основні монографії:

1. Основы дифракционного преобразования сейсмических записей. М.: Недра, 1972.– 263 с.
2. Основы геофизических методов разведки. К.: Высшая школа, 1985. – 327 с.
3. Импульсная сейсмическая голография. М.: Недра, 1978. – 287 с.
4. Сейсмическая голография сложнопостроенных сред. М.: Недра, 1989. – 256 с.

Нагороджений: орденом “Знак почета” (1971) та “Вітчизняної війни” II ступ. (1985); медаллю “За победу над Германией” (1945) та “Заслуженный изобретатель УССР” (1971); почесні грамоти та значки Міністерств геології СРСР та УРСР, лауреат Державної премії УРСР (1987) Громадська діяльність: член редколегій Геофизического журнала, Вісника КДУ (серія Геология), член науково-методичної ради МінВУЗУ СРСР (м. Москва); член ради по координації науково-дослідних робіт на нафту і газ на Україні при Раді Міністрів УРСР та інше.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – К.: Рада, 1999.

Толстой Михайло Іванович

Народився 3 березня 1928 року у м. Києві.

Доктор геолого-мінералогічних наук, професор, геолог-геофізик.

В 1952 р. закінчив Київський державний університет ім. Т. Г. Шевченко та аспірантуру при кафедрі геофізичних методів пошуків та розвідки корисних копалин (кафедра геофізики) вищезгаданого університету.

З 1956 року –начальник науково-дослідного сектора університету (1956-1964 рр.), доцент (1964-1971 рр.), професор (1971 – 1975 і 1981- 2003 рр.), завідуючий кафедрою геофізичних методів пошуків корисних копалин (1975 – 1981 рр.), провідний науковий співробітник (з 2003 року).

Викладав курси: “Радіометричні і фізико-хімічні методи пошуків корисних копалин”, “Ядерна геофізика”, “Ядерна геологія”, “Геохімічні методи пошуків корисних копалин”, “Загальний курс розшукової геофізики”, “Основи наукових досліджень”.

Основні напрямки наукової діяльності: прикладна петрофізика і геохімія, ядерна геофізика.

У 1966 році заснував проблемну науково-дослідну лабораторію фізико-хімічних досліджень гірських порід, і став її науковим керівником. У 1991 році заснував і був науковим керівником науково-дослідного геоекологічного комплексу “Полісся”.

Автор наукового відкриття. Надрукував біля 180 робіт. Серед них 9 монографій, 4 підручника. Основні наукові видання: монографії “Геохімія, петрофізика і питання генезису найновіших вулканітів Радянських Карпат” (1976), “Петрофізика гранітоїдів Українського щита” (1987), “Петрогеохімія і петрофізика гранітоїдів Українського щита” (2003). Підручники: “Основи геохімічних методів пошуків рудних родовищ” (1976), “Основи геофізичних методів розвідки” (1985).

Громадська діяльність: головний редактор наукового збірника Київського університету “Вопросы прикладной геохимии и петрофизики» (1973 – 1991 рр.); Голова спеціалізованої Ради геологічного факультету університету по захисту дисертацій (1975 – 1981 рр.); Голова секції геології НТР Мінвузу УРСР (1980 – 1991 рр.); Голова петрофізичної комісії АН СРСР (1983–1992 рр.). Керував 6 державними міжвідомчими науковими програмами, 4 міжнародними темами (НДР, ЧССР, УНР). Підготував 11 кандидатів наук.

Почесний професор Брненського університету ім. Піркіне, у 1988 році нагороджений медаллю “Заслужений робітник гірничої служби ЧССР”, у 1987 році нагороджений дипломом і медаллю Мінвузу УРСР за кращу наукову роботу, у 1998 році нагороджений знаком “Відмінник освіти України”, у 1991 році обраний академіком Академії інженерних наук України, у 1999 році обраний заслуженим професором Київського університету імені Тараса Шевченка, у 2003 році Державною геологічною службою України йому присвоєно звання “Почесний розвідник надр”.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Трипільський Олександр Андрійович

Народився 25 серпня 1938 р. в м. Києві.

Доктор геологічних наук, професор, провідний науковий співробітник Інституту геофізики НАН України.

Закінчив в 1962 р. геологічний факультет Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка за спеціальністю геофізичні методи пошуків та розвідки родовищ корисних копалин.

З 2001 р. працює на геологічному факультеті Київського національного університету імені Тараса Шевченка, за сумісництвом. Читає курс лекцій з курсу “Сейсморозвідка”.

Основний напрямок наукової діяльності – вивчення глибинної будови та динаміки літосфери докембрійських щитів за сейсмічними даними.

Автор понад 120 наукових видань. Основними з яких є:

1. Литосфера Центральной и Восточной Европы. – К.: Наукова думка, 1988. – 172 с.
2. Литосфера докембрійских щитов северного полушария по сейсмическим данным. – Петрозаводск: Карельский научный центр РАН, 2004. – 165 с.
3. У співавторстві з проф. Г.Т. Продайводою підготовлений підручник “Сейсморозвідка”.

Тяпкін Юрій Костянтинович

Народився 4 червня 1951 р. в м. Дніпропетровську.

Доктор фізико–математичних наук, професор.

Закінчив Дніпропетровський гірничий інститут.

З 1995 р. працює в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка на посаді професора кафедри геофізики за сумісництвом. Читає спецкурси “Сейсморозвідка (дод. глави), “Обробка сейсмічних даних на ЕОМ” та нормативний курс “Спектральний аналіз”.

Основне місце роботи - УкрДГРІ.

Основний напрямок наукової діяльності – розвиток теорії обробки сейсмічної інформації на ЕОМ.

Автор понад 100 наукових видань, серед яких:

1. Оценка возможностей использования мгновенных динамических сейсмических записей при поисках нефти и газа. - М.: Винити, 1986. – 76 с.
2. Мгновенные динамические характеристики сейсмической записи при решении различных геологических задач. - М.: Винити, 1989. – 98 с.
3. Оптимальное взвешенное суммирование сейсмических записей при нерегулярной помехе. М.: ВМС, 1989. – 56 с.

4. Оценка формы элементарного сейсмического сигнала на основе нетрадиционной модели записей. - М.: Геоинформмарк, 1993. – 60с.

Громадська діяльність – член Редколегії “Геоінформатика”; експерт ВАК України, член-кореспондент Української нафтогазової Академії.

Ушакова Алла Михайлівна

Народилася 24 жовтня 1925 р. в с. Вєсьєгонськ Вєсьєгонського району Калінінської області. Кандидат геолого–мінералогічних наук, доцент.

В 1949 р. закінчила Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка.

В 1954 р. закінчила аспірантуру при кафедрі геофізичних методів пошуків та розвідки корисних копалин вищезгаданого університету.

З 1946-1948 рр.– працювала старшим лаборантом геофізичної лабораторії в Інституті геологічних наук АН УРСР.

З 1949-1958 рр. працювала асистентом, доцентом в Київському державному університеті ім. Т.Г. Шевченка на кафедрі геофізики. Учениця Є.С. Буркєра.

Основний науковий напрямок – радіометричні методи радіоактивного дослідження, зокрема люмінесцентний аналіз.

Автор 3-х наукових праць.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Харитонов Олег Матвійович (1937 – 1998)

Народився 6 квітня 1937 р. в м. Таганрог Ростовської області, Росія.

Помер 16 квітня 1998 р. в м. Києві, похований на Берковцовому кладовищі в м. Києві.

Доктор геолого–мінералогічних наук, професор, член-кореспондент НАН України, Лауреат Державної Премії України.

Закінчив в 1959 р. геологічний факультет Київського національного університету імені Тараса Шевченка за спеціальністю геофізичні методи пошуків та розвідки родовищ корисних копалин.

З 1959-1962 рр. працював на посаді інженера–геофізика в Київській геофізичній розвідувальній експедиції “Укргеофізрозвідка”.

З 1962 по 1965 рік навчається в аспірантурі Інституту геофізики.

З 1965 по 1991 рік працює в Інституті геофізики.

З 1993 по 1998 рік завідує філіалом кафедри геофізики при Інституті геофізики. Читав курс “Теорія сейсмохвильових полів”.

Основний напрямок наукової діяльності – сейсмологія, зокрема прямі і обернені задачі сейсмології.

Опублікував понад 200 наукових робіт, а також три монографії: “Неоднородные волны в геологических средах”. К.: Наукова думка, 1980 р.; “Спектральные свойства объемных интерференционных волн в литосфере”. К.: Наукова думка, 1988 р.; “Литосфера центральной и восточной Европы”, 1995 р.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Геофізичний журнал, том 20, №3, 1998

Геофізичний журнал, том 19, №3, 1997.

Храпак Віталій Володимирович (1950 – 1999)

Народився 11.09.1950 року в місті Києві, помер 12.07.1999 року. Похований в місті Києві.
Кандидат геолого-мінералогічних наук (1994 р.), закінчив Київський геолого-розвідувальний технікум та Київський національний університет імені Т.Г. Шевченка в 1998 році.
Працював у Поморській геофізичній експедиції (м. Нарьян-Мар, Росія).
З 1984-1994 рр. працював в Київському національному університеті імені Т.Г. Шевченка на посаді старшого інженера, наукового співробітника, асистента, доцента кафедри геофізики геологічного факультету.
Фахівець в галузі промислово-геофізичних досліджень свердловин.
Головний напрямок наукової діяльності — вивчення нафтогазонасичених карбонатних колекторів за даними ГДС. Автор 18 друкованих праць в галузі петрофізики та геофізики колекторів нафти і газу.
Література про персоналію:
Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.

Чорна Оксана Арнольдівна

Народилася 12.01.1965 р. в м. Новосибірськ (Росія).
Кандидат фізико-математичних наук, старший науковий співробітник відділу математичного моделювання геофізичних полів Інституту геофізики ім. С. І. Суботіна НАН України.
Закінчила Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка в 1988р., механіко-математичний факультет.
На кафедрі працює на посаді доцента (за сумісництвом) з 2003 р. Викладає курс “Теорія обробки геофізичної інформації”.
З 1991 р., після закінчення аспірантури, працює в Інституті геофізики старшим науковим співробітником, є фахівцем високої кваліфікації в області теорії обернених задач *гравіметрії* і обчислювальних методів розв’язування цих задач.
Основний напрямок наукової діяльності: Розробка теорії обернених задач в рамках загальної теорії наближеного розв’язування умовно-коректних задач.
В 1999 році захистила кандидатську дисертацію.
Автор 32 наукових робіт.

Чорний Арнольд Володимирович (3.08.1933 – 27.05.2003)

Народився с. Готівка Могилів-Подільського району Вінницької області.
Доктор фізико-математичних наук, професор, головний науковий співробітник відділу глибинних процесів Землі і гравіметрії Інституту геофізики імені С.І.Суботіна Національної академії наук України.
В 1956 р. закінчив Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка.
З 1956-1963 рр. працював в Заполяр’ї, на півночі Західного Сибіру - був начальником наземної сейсмічної партії, аерографіметричної та тематичної партій Ігарської геофізичної експедиції.
З 1958 по 1963 рр навчався заочно на механіко-математичному факультеті Томського державного університету.

З 1962 р. починає працювати в лабораторії фізики земної кори Інституту геології і геофізики Сибірського відділення АН СРСР, де пропрацював до 1968 р.

В листопаді 1967 р. А. В. Чорний поступив в аспірантуру Інституту геофізики АН УРСР.

З 1973 по 1992 рр. — старший науковий співробітник.

В університеті працював з 1993 року на умовах сумісництва. Читав лекції з курсів “Обчислювальна математика” та “Теорія обробки геофізичної інформації”.

З 2001 р. — головний науковий співробітник Інституту геофізики НАН України.

Основний напрямок наукової діяльності: Граничні задачі математичної фізики, проблеми регуляризації вирішення лінійних та нелінійних умовно коректних задач геофізики. Розробив метод розв’язку теорії нелінійної граничної задачі відновлення потенціалу за значеннями модуля його градієнту при умові, що невідомий потенціал слабо відхиляється від заданого. Сформулював основні задачі гравірозвідки у вигляді відповідних інтегральних рівнянь першого роду з компактними операторами, для яких побудована загальна теорія їх наближеного вирішення в рамках методу регуляризації. Розробив ефективний метод чисельного вирішення систем лінійних алгебраїчних рівнянь з прямокутними погано обумовленими матрицями.

Автор понад 100 наукових праць.

Література про персоналію:

Геофизический журнал, №5, Т.25, 2003.

Шуман Володимир Миколайович

Народився 18 лютого 1942 р. в с. Задеріївка Ріпкинського району Чернігівської області.

Доктор фізико–математичних наук, професор, старший науковий співробітник, керівник відділу математичної геофізики Інституту геофізики НАН України.

В 1964 р. закінчив геологічний факультет Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка за фахом геофізичні методи пошуків та розвідки корисних копалин.

З 1985 року працює в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка за сумісництвом. Викладає курс лекцій – “Електророзвідка (дод. глави), “Обробка електромагнітних полів на ЕОМ”.

Основний науковий напрямок: геоелектрика; електромагнітні зондуючі системи, теорія та практика їх застосування.

Автор та співавтор понад 90 наукових публікацій в тому числі навчальний посібник:

Булах Є.Г., Шуман В.М. Основы векторного анализа и теория поля. - К: Наукова Думка, 1998, 359 с.

Лауреат премії НАН України ім. акад. С.І. Суботіна за 2002 р.

Шумлянська Галина Олександрівна

Народилася 2 грудня 1962 р. в м. Києві.

Інженер–геофізик.

В 1986 р. закінчила Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка та аспірантуру при кафедрі геофізичних методів пошуків та розвідки корисних копалин (кафедра геофізики) вищезгаданого університету.

З 1989 р. працювала асистентом на кафедрі, проводила лабораторні роботи з курсу “Сейсморозвідка”. В 1999-2001 працювала на посаді молодшого наукового співробітника.

Основний напрямок наукової діяльності – сейсморозвідка.

Нині основне місце роботи Г.О.Шумлянської УкрДГРІ, куди вона перейшла у 2002 році.

Література про персоналію:

Нариси з історії геологічних досліджень у Київському університеті. Під ред. Молявка В.Г., Зінченка О.В. – Київ: Рада, 1999.